

İslam Öncesi Dönem'de Araplarda sözlü anlatım, özellikle de şiir çok gelişmiştir. Şairler, kabilenin propaganda aracı gibi görülmüş ve kabile başkanından sonra en çok saygı gören kişiler olmuşlardır. Bu durum pek çok insanı şiir söylemeye ve tanınmış şairlerin şiirlerini ezberlemeye sevk etmiştir. Böylece şiir, Arapların ilim hazinesi olmuş, ilmî ve ahlaki değerlere ait bilgiler şiir vasıtasıyla sonraki nesillere aktarılmıştır. Şairlerin Arap toplumunda bu denli kabul görmesi filolojiyi (**dil bilimi**) de olumlu etkileyerek Arapçanın bilim ve sanat dili olmasına katkı sağlamıştır.

İslamiyet'in ilk dönemlerinde yazı yazmak için değişik malzemeler kullanılmıştır. **Hz. Muhammed** kendisine inen Kur'an ayetlerini değişik levhalara, geyik derilerine, hurma yapraklarına, enli kemiklere, beyaz enli taşlara yazdırmıştır. İlk zamanlarda yazı malzemesi olarak ceylan derisi de kullanılmıştır.

Zaman içinde; Kur'an-ı Kerim'i ezbere bilenlerin sayısının azalması, farklı coğrafyalardaki müslümanların sayılarının artması gibi sebepler Kur'an-ı Kerim'in yazılması ihtiyacını ortaya çıkarmıştır. Bu nedenle Hz. Ebubekir zamanında bir araya getirilen Kur'an-ı Kerim, Hz. Osman zamanında çoğaltılmış, çoğaltılan bu nüshalar tek **renk** mürekkeple yazılmıştır. Daha kolay okunabilmesi için nokta ve hareketler eklenmiştir. Müslümanlar, Çinlilerden kâğıt yapmayı öğrendikten sonra Kur'an-ı Kerim'i kâğıt üzerine yazmış ve Kur'an-ı Kerim bu şekli ile günümüze kadar bozulmadan gelmiştir.

Kur'an-ı Kerim, Hz. Osman zamanında çoğaltılmış